

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie **M.W.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r.,

w kwestii wznowienia z urzędu

postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 27 czerwca 1997 r., sygn. III K (...) oraz Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2001 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 czerwca 2001 r., sygn. III K (...),

na podstawie art. 544 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowań karnych prawomocnie zakończonych wobec M.W. wyrokami Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. II AKa (...) i Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2001 r., sygn. II AKa (...),**
- 2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania w kwestii wznowienia postępowania.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18 czerwca 2021 r. skazany M.W. wniósł o „wznowienie z urzędu postępowań sądowych zakończonych wobec niego prawomocnymi wyrokami: Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 czerwca 1997 r., sygn. III K (...), Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. II AKa (...), Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 czerwca 2001 r., sygn. III K (...) oraz Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2001 r., sygn. II AKa (...)”. Jako podstawę wznowienia M.W. wskazał na zaistnienie na gruncie niniejszych spraw bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Uzasadnienia tej podstawy wznowienia skazany upatrywał w fakcie istnienia w ww. sprawach dwóch wyroków skazujących, co „zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi jak i kodeksem karnym, a przede wszystkim z Konstytucją jest niezgodne, łamiące wszelkie prawa i zasady prawne nie wspominając praw Konstytucyjnych jak i moralnych”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wskazanych wyżej orzeczeń i skierowanie spraw do ponownego rozpoznania. Jednocześnie skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, celem reprezentacji w niniejszym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie przypomnieć należy niebudzący w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego fakt, że wznowienie postępowania z powodu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k. możliwe jest wyłącznie z urzędu. Powyższe oznacza, że strona nie dysponuje w tym zakresie własnym wnioskiem o wznowienie postępowania i nie jest legitymizowana do złożenia takiego wniosku przy zachowaniu wymogów przewidzianych w treści art. 545 § 2 k.p.k. Może natomiast, korzystając z uprawnień wynikających z dyspozycji art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizować Sądowi istnienie takich uchybień, co wywołuje potrzebę podjęcia rozważań w zakresie przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. I tak właśnie, jako inicjatywę z art. 9 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy potraktował „wniosek” skazanego M.W..

W dalszej kolejności wskazać należy, że pismo inicjujące przedmiotowe postępowanie jest kolejnym pismem pochodzącym od skazanego, sygnalizującym

potrzebę rozważenia zaistnienia we wskazanych wyżej postępowaniach karnych bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci powagi rzeczy osądzonej. W związku z poprzednim pismem skazanego dotyczącym tożsamej kwestii i odnośnie tych samych wyroków skazujących przed Sądem Najwyższym toczyło się postępowanie wznowieniowe pod sygn. akt IV KO 95/19. Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV KO 95/19 Sąd Najwyższy stwierdził, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowań karnych prawomocnie zakończonych wobec M.W. wyrokami Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. II AKa (...) i Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2001 r., sygn. II AKa (...), a wydatkami postępowania w kwestii wznowienia obciążył Skarb Państwa. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy w sposób niezwykle wnikliwy i szczegółowy przedstawił argumentację sprzeciwiającą się uznaniu, jakoby na gruncie wskazanych wyżej postępowań karnych doszło zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci sygnalizowanej przez wnioskodawcę powagi rzeczy osądzonej. Argumentację tę Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela i nie widząc potrzeby jej ponownego przytaczania, przyjmuje jako własną.

W świetle powyższych rozważań, skutkujących wnioskiem o niezaistnieniu w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. oraz w związku z niedopatrzeniem się żadnej innej podstawy z art. 439 § 1 k.p.k., skutkującej potrzebą wznowienia postępowania, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k., stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu,

O wydatkach związanych z niniejszym postępowaniem Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 638 k.p.k.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

as